

Arrest

nr. 142 215 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 28 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. DASSEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 december 2013 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Op 18 februari 2014 wordt deze beslissing ingetrokken en wordt de aanvraag opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven op 28 februari 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard p 23.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 18.02.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.2. Op 8 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend onder het nr. 147 162.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 147 162.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker zijn medische regularisatieaanvraag werd op 18.02.2014 ongegrond verklaard.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 18.02.2014 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 EVRM.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met deze beslissing.

Kort samengevat (eigen samenvatting) besluit de arts-adviseur van dvz het volgende:

Oesofagitis wordt niet weerhouden als actueel probleem aangezien uit de laatste gastroscopie blijkt dat er geen afwijkingen meer zijn te weerhouden

De arteriële hypertensie is mineur van aard en vormt zeker geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Zo ook met de allergie/bovenste luchtweginfecties.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte

De aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen

Dat verzoeker zich hier niet mee akkoord kan verklaren.

Verzoeker heeft wel degelijk tot op heden ernstige medische problemen.

Dit blijkt uit het recente medische attest van zijn dokter, mevrouw I.V. waarin zij het volgende stelt (stuk 3 van de inventaris):

Ondergetekende, dokter in de geneeskunde, verklaart hierbij dat zij bovengenoemde persoon heeft ondervraagd en onderzocht, waarbij diens verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken, en te hebben vastgesteld dat hij gedurende 4 jaar regelmatig op consultatie komt ter behandeling van een ernstige arteriële hypertensie, waarvoor hij momenteel tazko 5/5 neemt.

Hij heeft ook nood aan dagelijkse behandeling met pantomed ter controle van zijn refluxklachten.

Deze behandeling dient ook in de toekomst verder gezet te worden.

Dat derhalve de motivering van de arts van dvz waar deze stelt dat de arteriële hypertensie van mineur aard is, wordt betwist en niet correct is.

Dat dit reeds werd opgeworpen in het beroep naar aanleiding van de beslissing van 18.12.2013 doch dat noch dienst vreemdelingenzaken en noch de arts van dvz hieromtrent hebben gemotiveerd.

Dat in feite de nieuwe beslissing totaal geen rekening heeft gehouden met dit nieuwe recente medische attest.

Bovendien ziet verzoeker niet in waarom het advies van de arts van dvz meer waarde zou hebben dan een recent medisch attest van de dokter van verzoeker zelf.

Dat derhalve uit het recente medisch attest van verzoeker zijn arts blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige arteriële hypertensie en de bestreden beslissing niet zorgvuldig, redelijk werd genomen daar

waar de bestreden beslissing dat de medische elementen van verzoeker niet kunnen worden weerhouden.

Verzoeker heeft wel degelijk serieuze medische problemen en kan omwille hiervan onmogelijk terug naar zijn land van herkomst.

Bovendien heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat de arts van dienst vreemdelingenzaken stelt, thans wel degelijk nog ernstige medische problemen waarvoor verzoeker behandeld wordt en kan zijn medische problematiek onmogelijk behandeld worden in zijn land van herkomst.

Dat derhalve de motivering van de dokter van dvz daar waar hij stelt de aandoeningen van verzoeker van mineure aard zijn, totaal niet correct is en in strijd met de gegevens van het dossier en het recente medische attest van verzoeker zijn dokter.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Tenslotte dient benadrukt dat dvz nalaat te antwoorden of behandeling, opvolging en medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst terwijl dit duidelijk een element was dat eveneens door verzoeker in zijn aanvraag werd opgenomen en dienst vreemdelingenzaken hieromtrent dient te motiveren.

Dienst vreemdelingenzaken motiveert hieromtrent niets!

Is de nodige medicatie voor verzoeker in zijn land van herkomst beschikbaar? Zo ja is deze dan ook financieel toegankelijk?

In de bestreden beslissing is hieromtrent niets terug te vinden terwijl duidelijk blijkt dat verzoeker thans nog steeds medicatie dient te nemen o.a. tazko 5/5 en pantomed.

Minstens mag verwacht worden dat dvz hier onderzoek naar doet, hieromtrent motiveert en dat op objectieve wijze kan gegarandeerd worden dat de medische behandeling en verzorging voor verzoeker ook toegankelijk en beschikbaar is in zijn land van herkomst.

Minstens is de bestreden beslissing op dit vlak niet goed gemotiveerd.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande een schending is van de motiveringverplichting, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De werkwijze van dvz in dit dossier kan bezwaarlijk als zorgvuldig en redelijk beschouwd worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat hij wel degelijk ernstige medisch problemen heeft en kan zich bijgevolg niet akkoord verklaren met het medisch advies van de arts-adviseur. Hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het recente medische attest van dr. I.V. Hij vervolgt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar beschikbaarheid, opvolging en toegankelijkheid van de medische zorgen in zijn land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het medisch advies van de arts-adviseur, d.d. 18 februari 2014, blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met alle door verzoeker overgemaakte medische attesten, inclusief het medisch getuigschrift van dr. I.V. d.d. 6 november 2013.

De arts-adviseur kwam daarbij tot de vaststelling dat uit de studie van deze documenten bleek dat verzoeker een oesofagitis zou hebben evenals arteriële hypertensie en een allergische constitutie met frequent bovenste luchtweginfecties.

In zijn medisch advies stelt de arts-adviseur daaromtrent:

“Er is sprake van een oesofagitis terwijl dit een acute aandoening is en de laatste beschikbare gastroscopie duidelijk toont dat er geen afwijkingen meer zijn te weerhouden. Dit wordt weerspiegeld in de afwezigheid van een behandeling. We weerhouden dit niet als een actueel probleem.

Verder is er de arteriële hypertensie die mineur van aard is en zeker geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkenen. Zo ook met de allergie van de bovenste luchtweginfecties.

De beschreven behandeling is louter symptomatisch. Een eventuele afwezigheid in het thuisland betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening levensbedreigend eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. 5EHRM 27 mei 2008, Grote Kame, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Verwerende partij merkt op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer vastlegt, doch niet als zodanig een algemene verplichting oplegt om een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden. Een andere interpretatie zou bovendien strijdig zijn met de inhoud van artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker kan niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoeker ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, en verzoeker niet aantoonde dat de beoordeling van zijn medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Een absolute verplichting in om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te onderzoeken vloeit evenmin voort uit artikel 3 EVRM.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het Hof besliste tot ongegrondheid van een klacht op grond van artikel 3 EVRM, zonder over te gaan tot een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden. Uit de gehanteerde bewoordingen blijkt zeer duidelijk dat de actuele medische toestand kan volstaan om het bestaan van een risico bedoeld in artikel 3 EVRM uit te sluiten. Zij geeft zelfs uitdrukkelijk aan – “in any event” – dat er geen nood is aan uitsluitel in dat verband.

“211. The Court has also noted that treatment which might violate Article 3 because of an act or omission on the part of a Contracting State might not attain the minimum level of severity which is required for there to be a violation of Article 3 in an expulsion or extradition case (see *Babar Ahmad and Others v. the United Kingdom*, nos. 24027/07, 11949/08, 36742/08, 66911/09 and 67354/09, § 177, 10 April 2012). For example, a Contracting State’s negligence in providing appropriate medical care within its jurisdiction has, on occasion, led the Court to find a violation of Article 3, but such violations have not been so readily established in the extra-territorial context (compare the refusal of prompt and appropriate medical treatment for HIV/Aids in *Aleksanyan v. Russia*, no. 46468/06, §§ 145–58, 22 December 2008 with *N. v. the United Kingdom*, cited above).

212. In any event, the Court points out that the applicant is suffering from Type II diabetes and a number of related conditions, including hypertension. It further notes that she furnished no medical evidence that her state of health was critical, and, having regard to the materials in its possession, it is not convinced that at the present moment her health problems should be considered so serious as to raise an issue under Article 3. The Court considers therefore that there are no compelling humanitarian grounds against her extradition to Kazakhstan in connection with her medical condition.

213. In view of what has been stated above, the Court is unable to conclude that the applicant has raised any individual circumstances which would substantiate her fears of torture or ill-treatment, or that substantial grounds have been shown for believing that she would, if extradited, face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 in the requesting country. Accordingly, it concludes that the applicant’s extradition to Kazakhstan would not be in breach of Article 3 of the Convention.” (EHRM, *Straatsburg, arrest, Yefimova v. Russia*, 19 februari 2013, no. 39786/09, §§ 211-2013)

Vrij vertaald:

“Het Hof heeft reeds erkend dat de behandeling die een schending van artikel 3 zou kunnen inhouden wegens een handelen of nalaten van de zijde van een Verdragsluitende Staat niet noodzakelijk het minimumniveau van de graad van ernst bereikt die vereist is voor het vaststellen van een schending van artikel 3 in het kader van een uitzetting of uitlevering van vreemdelingen (zie *Babar Ahmad and Others v. the United Kingdom*, nos. 24027/07, 11949/08, 36742/08, 66911/09 en 67354/09, § 177, 10 april 2012). Zo heeft bijvoorbeeld de nalatigheid van een Verdragsluitende Staat om de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken binnen zijn jurisdictie, bij gelegenheid, geleid tot de vaststelling van een schending van artikel 3, terwijl dergelijke schendingen niet zo gemakkelijk vastgesteld werden in de extra-territoriale context (vergelijk de weigering een snelle en afdoende medische behandeling voor HIV / Aids in *Aleksanyan v. Russia*, no. 46468/06, §§ 145–58, 22 December 2008 with *N. v. the United Kingdom*, zie *supra*).

212. In elk geval wijst het Hof erop dat de verzoekster lijdt aan type II diabetes en een aantal verwante aandoeningen, waaronder een hoge bloeddruk. Zij merkt verder op dat zij geen bewijs voorlegde dat haar gezondheidstoestand kritiek zou zijn, en dat de ter beschikking gestelde gegevens niet kunnen overtuigen dat haar gezondheidsproblemen op dit moment als dermate ernstig dient te worden beschouwd dat een probleem in het kader van artikel 3 zou rijzen. Het Hof is derhalve van oordeel dat er geen dwingende humanitaire gronden met betrekking tot haar medische toestand aanwezig zijn die zouden pleiten tegen haar uitlevering aan Kazachstan.

213. In het licht van het bovenstaande, is het Hof niet in staat om te concluderen dat verzoekster individuele omstandigheden heeft aangehaald die haar angst voor marteling of onmenselijke behandeling zouden onderbouwen, of dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan om aan te nemen dat zij, in geval van een uitlevering, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3. Derhalve concludeert het Hof dat verzoeksters uitlevering aan Kazachstan niet als in strijd met artikel 3 van het verdrag kan worden beschouwd.”

Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland is vereist.

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen worden erin vermeld, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden

omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

Tevens worden in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven.

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij op de hoogte is van die elementen, zodat in casu is voldaan aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoeker, die zowel de schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maakt niet duidelijk waarom die concrete motivering hem niet zou toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Hij maakt evenmin duidelijk waarom de aangegeven motieven in casu niet draagkrachtig zouden zijn, maar betwist de juistheid van die motieven.

Aan uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar hij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoeker voert aan dat hij “*wel degelijk tot op heden ernstige medische problemen (heeft)*” en dat dit blijkt uit het recente medische getuigschrift van dokter I.V. Uit dit getuigschrift, dat als stuk 3 aan huidig verzoekschrift wordt toegevoegd, zou blijken dat de motivering van de ambtenaar-geneesheer, waar deze stelt dat de arteriële hypertensie van mineure aard is, niet correct is. De verzoeker voert aan dat noch de verwerende partij, noch de ambtenaar-geneesheer hieromtrent hebben gemotiveerd, terwijl “*dit reeds werd opgeworpen in het beroep naar aanleiding van de beslissing van 18.02.2013*”.

De verzoeker heeft op 4 februari 2014 bij de Raad een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. In dit verzoekschrift verwijst de verzoeker naar “*het recente medische attest van zijn dokter, mevrouw I. V.*”, dat hij als volgt citeert: “*Ondergetekende, dokter in de geneeskunde, verklaart hierbij dat zij bovengenoemde persoon heeft ondervraagd en onderzocht, waarbij diens verklaringen met de werkelijkheid blijken te stroken, en te hebben vastgesteld dat hij gedurende 4 jaar regelmatig op consultatie komt ter behandeling van een ernstige arteriële hypertensie, waarvoor hij momenteel tazko 5/5 neemt. Hij heeft ook nood aan dagelijkse behandeling met pantomed ter controle van zijn refluxklachten. Deze behandeling dient ook in de toekomst verder gezet te worden*”, en dat hij tevens als bijlage bij dit verzoekschrift van 4 februari 2014 toevoegt. Het betreft dus het stuk dat eveneens bij huidig verzoekschrift wordt gevoegd, met name het medische getuigschrift van 10 januari 2014 van dokter I.V.

Bij een schrijven van 18 februari 2014 wordt de beslissing van 18 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt ingetrokken. In een schrijven van 3 maart 2014 deelt de verwerende partij aan de Raad mee dat zij "(r)efereerend naar het verzoekschrift van 10.02.2014" (bedoeld wordt 4 februari 2014) voornoemde beslissing van 18 december 2013 heeft ingetrokken. Hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing op 18 februari 2014 kennis had (moeten hebben) van het medische getuigschrift van 10 januari 2014 van dokter I.V.

Evenwel blijkt noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 februari 2014, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat geacht dient te worden integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, dat met het medische getuigschrift van 10 januari 2014 van dokter I.V. rekening werd gehouden. Door in de nota met opmerkingen te antwoorden "dat er wel degelijk rekening gehouden werd met alle door verzoeker overgemaakte medische attesten, inclusief het medisch getuigschrift van dr. I.V. d.d. 6 november 2013", toont de verwerende partij het tegendeel niet aan.

De verzoeker voert dan ook terecht aan dat noch de verwerende partij, noch de ambtenaar-geneesheer hebben gemotiveerd omtrent het medische getuigschrift van 10 januari 2014 van dokter I.V., zodat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is en bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

3.3.2. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN